

havde tænkt sig. Hun havde gennem Præstegaardens gamle Pige hørt et og andet om, hvad man rundt i Sognet fortalte om Kapellanen; og desuden havde forskellige af hans egne Udtalelser i den sidste Tid ladet hende ane, hvad der forestod.

Men blev ikke Frøken Ragnhild forbavset, blev til Gengæld Emanuel det selv — paa Grund af den ualmindelig bestemte Maade, hvorpaa Frøkenen i Dag tog Bladet fra Munden overfor ham og paa det alvorligste fraraadede ham det paatænkte Skridt.

„De er dog med al Deres Forsagthed et underlig letsindigt Menneske,“ havde hun sagt. „Dér styrter De Dem blindthen ud i noget, som De slet ikke véd, hvad er — blot fordi De ikke føler Dem tilfreds i de Forhold, hvori De for Øjeblikket befinder Dem. Det er vistnok ganske taabeligt af mig at ville forsøge paa at bringe Dem til Fornuft. Jeg véd jo, hvordan De er, naar De en Gang har sat Dem noget i Hovedet. Men jeg vil alligevel ikke lade være med at bede Dem alvorligt betænke, Hr. Hansted, hvilke Følger et saadant Skridt kan faa for Dem ... og for os. Naar De véd — og det véd De — paa hvilken Maade denne Væver Hansen og hans Eftersnakkere har optraadt overfor Fader, skulde man for Resten synes, at det maatte være overflødigt at gøre opmærksom paa, hvor